

ההזרעה המלאכותית בפריזלנד

תי: חדשי נובמבר–אפריל הם מתחת לממוצע השנתי; זוהי כנראה תוצאה מכך שבחדשים אלו עומדות הפרות ברפתים ואין מבחינים כראוי בראשית הופעתה של התאנה.

75% מכל הפרות שהוזרעו עמדו בביקורת התנובה הרשמית. לאיגוד האזורי משתייכות 17 אגודות להזרעה, אשר כאמור טיפלו ב־125.000 פרות; הגדולה שבהן טיפלה ב־14.000 פרות והקטנה ביותר ב־742 פרות בלבד. גם בתוצאות ההזרעה היו הפרשים די ניכרים בין האגודות; ההתעברות לאחר ההזרעה הראשונה נעה בין 69.83% ל־58.18% ובממוצע עמדה על 64.15%.

ההוצאות להתעברות פרה אחת היו בממוצע של כל האגודות 14.6 פלורין (הפלורין ההולנדי שווה ל־485 פר' בקורס הרשמי; למעשה הוא שווה הרבה יותר), אולם הוצאת זו נעה בין מאכסימום של 21.08 פל' ומינימום של 10.78 פל'. הוצאות אלו (בפלורינים) התחלקו לסעיפים דלהלן: שכר עבודה 3.75, הובלה 1.26, חומרים 0.30, מסים 0.64, ריבית 0.54, אירגון 0.80, כל־ליות 1.43, הזנה וטיפול בפרים 1.98, הפחתת הפרים 3.02, הפחתת בנינים 0.95.

א. שמאראנד

בשנת 1956 הוזרעו בפריזלנד ההולנדית 125.000 פרות מתוך כ־200.000 שבאיזור כולו, לעומת 116.000 בשנת 1955.

מספר הפרות ההרות היה 93.4%, לעומת 93.3% בשנת 1955; אחוז הפרות שהתעברו בהזרעה הראשונה הגיע ל־64.1% לעומת 63.4% בשנת 1955.

אחוז הזכרים בוולדות הגיע ל־51.64% ושל הנקבות — 48.36%; בכלל זה — 1.51% תאור־מים.

בפריזלנד נחקרה הפעם גם בעיית „גיל־הזירמה“; כידוע קיים הפרש ניכר באחוז ההת־עברות לטובת הזירמה הטריה. בזירמה בת יום אחד — מספר הבלתי חוזרות היה 64%, בזירמה בת יומיים — 60%, בזירמה בת שלושה ימים — 56%.

כן נחקרה בשנים 1954, 1955 ו־1956 בעיית ההזרעה הרקטאלית לעומת ההזרעה הוואגינלית; בשנת 1954 היה ההפרש לטובת ההזרעה הרק־טאלית כדי 3.79 אחוז, בשנת 1955 — 5.04 אחוז ובשנת 1956 — 7.86 אחוז.

62% מכל ההזרעות נעשו בחדשים מאי–יוני–יולי; למרות ריכוז גדול זה, היו תוצאות ההזרעות בחדשים אלו קצת מעל לממוצע השנ־

למצוא איווהי השיטה הטובה ביותר לשם גילוי כושר ניצול המזון של כל בהמה לחור.

מנת המזון בקבוצת הניסוי הראשונה מכוונת לכך, שכל הפרות שבקבוצה זו יוסיפו בשיעור שווה למשקל גופן משך שמונת החדשים האחרונים של תקופת החליבה. פרות אלו נשקלות מדי שבוע, ולאחר הגיען לנקודת השפל במשקלן (זה חל ברוב המקרים כעבור 63 ימים מיום ההמלטה), נערך קיצוב המנה לכל פרה בהתאם למגמה של תוספת משקל הגוף כנ"ל.

הקבוצה השניה נתונה במשטר של תת־תזונה משך כל תקופת החליבה. כל הפרות מקבלות מנות שוות בגודלן ובהרכב משך כל הזמן, מבלי להביא בחשבון את גודל התנובה של כל אחת מהן או השינויים במשקל הגוף. רמה זו של תת־תזונה היא ב־13% נמוכה מזו הנהוגה כרגיל בעדר של התחנה.

הקבוצה השלישית, קבוצת הביקורת, ניזונה בהתאם לנורמות המקובלות המחושבות בהתאם לתצורות הייצור והקיום של כל בהמה ובהמה. מנות המזון של הקבוצות א' וג' ערוכות תוך כוונה של ניצול מאכסימלי של המספוא הגס והמזון המרוכז משמש אך להשלמת חומרי המזון החסרים במספוא הגס. היהם שבין המזון המרוכז למספוא הגס בתפריטן של הפרות מקבוצה ב' מתאים בדרך כלל לזה הקיים כרגיל בשיטת ההזנה של עדר התחנה.

אם ניסויים אלה יוכיחו סופית שאמנם כושר ניצול המזון הינו גורם תורשתי בפני עצמו ויתוו שיטות מבחן מעשיות לשם גילוי השוני בפרות לגבי תכונה זו, תיפתח בפני מטפחי פרת החלב האפשרות לבחור בבהמות רבייה בגון כושרן לנצל ביעילות את המזון כשם שנעשה הדבר בגין כושר הייצור.